

Alvida Larsen: Ja, hvad skal man sige til dette lovforslag? Der kunne utvivlsomt fremføres en hel del, men vi har i mit parti den opfattelse, at det vel i dag er nytteløst.

Lovforslaget, som går ud på at give de borgerlige rettigheder tilbage til ca. 2 000 personer, der svigtede deres land under besættelsen, kommer ikke som nogen overraskelse for os. Retsopgøret efter besættelsen har fået et helt andet forløb end det, som vel nok de fleste under besættelsen ventede. Der kan som sagt ikke være synderligt at bemærke efter den forkvaklede måde, hvorpå hele retsopgøret er grebet an. Forslaget er i og for sig en naturlig følge af så mange love og andre foranstaltninger, der er gennemført siden besættelsen.

Jeg føler dog trang til at gøre en enkelt bemærkning i forbindelse med ordet resocialisering, som også er blevet anvendt i en del af pressen. Jeg synes ikke, betegnelsen resocialisering er rigtig i denne forbindelse. Den dækker ikke det, der er tale om; tabet af de borgerlige rettigheder, som de her omhandlede personer idømtes, var jo en del af den straf, de fik. At der efter 1951 ikke ved straf kan fortabes borgerlige rettigheder længere, gør det efter min mening naturligt at få en vis ensartethed indenfor dette lovgivningsområde, men man kan ikke gøre det til et spørgsmål om at være tilhænger eller modstander af resocialisering. Mit parti er principielt tilhænger af resocialisering, men må tage afstand fra, at spørgsmålet om at give de borgerlige rettigheder tilbage til de her nævnte personer er et spørgsmål om resocialisering.

Vi finder imidlertid grund til at påpege en anden ting i forbindelse med lovforslaget, og det er tidspunktet for dets fremsættelse. Ganske vist har justitsministeren ikke fremsat det på en mindedag, sådan som det efterhånden er blevet coutume: at forslag vedrørende besættelsestiden, meddelelser om løsladelse af landsforrædere o. lign. fremkommer på mindedage. Det er ikke sket denne gang, men det er trods alt i tiåret for befrielsen. I disse dage forbereder befolkningen sig på at fejre 5. maj, fejre friheden, og der gøres også en hel del for, at befolkningen skal fejre denne frihed.

Vi synes ikke, det er et passende tidspunkt at fremsætte et forslag af denne art på, men også udfra et andet synspunkt finder

vi tidspunktet mærkværdigt. Jeg vil i hvert fald gerne rette det spørgsmål til den højtærede justitsminister, om det er en tilfældighed, eller om der er en forbindelse mellem lovforslagets fremsættelse nu og de forhandlinger, der er ført om det dansk-tyske mindretals stilling? Er der en forbindelse mellem lovforslagets fremkomst og de forhandlinger, der har været ført her i København, og dem, den højtærede stats- og udenrigsminister fører i Bonn i øjeblikket? Mit parti kan i hvert fald ikke lide, at dette forslag kan opfattes som en slags handel om mindretallets rettigheder. Vi ved som sagt ikke, om der er nogen forbindelse, men en handel om disse problemer kan vi i hvert fald ikke tiltræde.

Det er ellers ikke de store lidenskaber, der kan piskes op eller komme i kog hos os på grund af dette lovforslag. Der er sket så forfærdelig meget siden 1945, at vi ikke undrer os over dette forslag. Et flertal her i tinget skal også snart til at behandle — og har i princippet godkendt — at de tidligere nazistiske tyske generaler skal have deres magt og rettigheder tilbage. De, der vil tage ansvaret for det ene, må også tage ansvaret for det andet. Vi vil tage forslaget til efterretning.

Søren Olesen: Der har jo været talt meget frem og tilbage om, hvorvidt de straffe, der i sin tid blev afsagt i henhold til straffelovstillet og værnemagerloven, var retfærdige eller ikke, men det, vi her står overfor, drejer sig om at give de domfældte deres borgerlige rettigheder tilbage, og det synes jeg er et rimeligt forslag. Straffen er udstået, der er gået en ret betydelig tid, og det kan ikke være meningen at hævne sig på disse mennesker, således at de bliver vanskeligt stillet i erhvervsmæssig henseende. Når de får deres rettigheder tilbage, vil deres stilling ligesom andre borgere være den, at spørgsmålet om, hvorvidt de kan få embeder el. lign., beror på den tillid, de iøvrigt nyder hos deres medborgere.

Jeg synes, det er en mærkelig tankegang, det ærede medlem fru Alvida Larsen giver udtryk for, at det, hvis man gennemfører en lov, der viser nogle mennesker et vist retfærdighedshensyn, skulle have en væsentlig betydning, om loven kommer lige før eller efter en mindedag eller måske